

ASTRID WITTE

Virusvrees

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036439619

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Ellesy

© 2021 Astrid Witte

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

Voor pap en mam

‘Zie jij ons nu dan ook?’

‘Ik zie een kop koffie en een trommel met koekjes die jij helemaal niet mag hebben, mam,’ klonk het blikkerig.

Trudy keek naar Theo en daarna naar de koektrommel met kokosmakronen. De grote variant. ‘Hoe ziet ze dat nou?’

‘Je moet de telefoon op jezelf richten, mam, niet tussen jullie in. Kijk maar op dat kleine schermpje.’

‘Welk kleine schermpje? Ik kijk toch al naar het kleine schermpje?’ Trudy kneep haar ogen samen en draaide de telefoon eens om, maar daar was niets te zien. ‘Theo, pak eens even mijn leesbril.’

Theo stond zuchtend op. ‘Ze had ook nooit zo ver weg moeten gaan wonen, dan hadden we al die trammelant niet,’ mopperde hij.

Trudy zette haar gewone bril af en probeerde met één hand haar leesbril op te zetten, waarbij het rechterpootje eerst in haar oor terecht kwam. ‘Ik zie nog steeds mijn dochter met een veel te grote neus.’

‘Dat is de vertekening door de camera. Kijk

eens rechtsonder.'

'Wat zeg je? Ik hoor er allemaal gepiep doorheen. Telkens als ik wat zeg, hoor ik jou niet meer.'

'Kijk rechts onderaan.'

'Oh, ik zie er ook zo raar uit! God allemachtig, er kijkt toch niemand mee?'

'Dat weet je nooit met dat internet,' murmelde Theo. 'Voor je het weet sta je met een ontbloot bovenlijf onlijn.'

'Dan zal ik toch eerst zelf de knoopjes van mijn blouse moeten losmaken. En ik denk niet dat iemand daar op zit te wachten.'

'Tegenwoordig kan alles.' Toen Theo laatst door het park liep en een groepje jongeren passeerde, had hij in een flits iets op één van hun telefoons gezien. Het was zijn inbeeldingsvermogen te boven gegaan. Vanuit die hoek had hij het nog nooit bekeken. Maar voor zulk soort dingen was het nu te laat, Tru en hij sliepen beiden in een eenpersoons elektrisch bedienbaar seniorenbed. Bovendien had zijn vrouw gelijk, hun verrimpelde lichamen waren niets om warm voor te lopen.

'Joehoe, ik ben hier!' klonk de metalige stem van Linda en ze richtten zich weer op het beeld. 'Sinds wanneer maak jij je zorgen over hoe je

eruit ziet, mam?’

‘Je laat het klinken alsof ik mezelf verwaarloos.’

‘Is Ella er niet?’ Theo verhief zijn stem. Hij moest zijn nek strekken om vanuit zijn stoel iets te kunnen zien, omdat Trudy de telefoon niet mocht draaien, en hij had geen idee of hij wel hoorbaar was.

‘Ze komt zo, ze is nog even bezig met haar huiswerk,’ zei Linda. ‘Maar hoe gaat het nu met jullie?’

‘Prima hoor, als je de te verwachten ouderdomsmankementen niet meetelt natuurlijk,’ antwoordde Trudy.

‘We mogen geen handen meer schudden,’ riep Theo.

‘Je hoeft niet zo hard te praten, pap, ik hoor je luid en duidelijk.’

‘En wat denk je? Twee seconden nadat de premier het bekend maakt, schudt hij zelf iemand de hand.’

Trudy draaide de telefoon naar Theo toe. ‘Zie je hem?’

‘Een beetje naar rechts, mam, ik zie nu de letterbak.’

‘Zo?’

‘Nu zie ik pap voor de helft.’

‘Mijn betere helft hoop ik?’ vroeg hij met een serieus gezicht.

Zelfs om zijn eigen grapjes lachte Theo niet.

‘Ik krijg hier een lamme arm van, pak jij dat ding eens even,’ zei Trudy en ze gaf de telefoon aan haar man.

‘Zijn er al besmettingen in de stad?’ vroeg Linda. ‘Gisteren waren het er tien, zei iemand in de eetzaal.’

‘Ik hoor El de trap af komen. Ella!’ riep Linda buiten beeld. ‘We hebben opa en oma op Facetime.’

‘Is het eindelijk gelukt?’ Of zoiets hoorden ze haar in de verte zeggen.

‘Ha, kleindochter,’ zei Theo toen de sluike blonde lokken van Ella het beeld vulden.

‘Laat mij er ook eens bij.’ Trudy rukte de telefoon zowat weer uit zijn hand.

‘Wacht nou even,’ zei hij verbolgen. Hij stond op en ging voorover gebogen naast de stoel van zijn vrouw staan, maar voelde direct de spit in zijn rug. Kreunend ging hij op zijn knieën zitten, die er niet al te veel beter aan toe waren.

‘Dag opa en oma.’

Theo stoorde zich aan het Nieuw-Zeelandse accent dat hun kleindochter zich de laatste jaren had aangemeten. Ze had hier toch fatsoen-

lijk Nederlands geleerd?

‘Dag lieverd.’

‘Pap zei dat het bij jullie nu gevaarlijk is op straat.’

Trudy liet haar hoofd achterover vallen en lachte uitbundig, iets waar Theo zich vaak voor geneerde. ‘Dat klinkt alsof we tussen de zombies moeten overleven.’

‘Het ergste is tot nu toe dat het voordelige wc-papier overal is uitverkocht,’ zei Theo.

‘Blijven jullie maar zoveel mogelijk thuis, ouderen zijn er het meest vatbaar voor,’ zei Linda waarvan alleen één oog en een oor in een hoekje van het beeld te zien waren.

‘Moeten we dan achter de geraniums gaan zitten?’ vroeg Trudy minder geamuseerd.

‘Dat zeg ik toch niet, maar denk er een beetje om.’

‘Ja, mam,’ antwoordde Trudy.

‘We zullen toch eten in huis moeten halen. We hebben geen familie die dat voor ons doet,’ meldde Theo.

‘Dan bestellen jullie toch online?’ vond Ella.

‘Oh ja, natuurlijk. Dat doen we wel even.’ Hij ontving van Trudy een elleboogstomp.

Theo murmelde wat en wreef over zijn knieën. Als dit een wekelijks terugkerende

gebeurtenis ging worden, dan moest hij zijn kniekussentje voor in de tuin er van te voren maar bij halen. Of ze moesten naast elkaar aan de eettafel gaan zitten, want ze hadden geen bank, maar alleen ergonomische sta-op stoelen met een breed pad er tussen voor de rollator. De tijd van gezellig bij elkaar om een bakkie leek steeds verder weg. Dat deed je tegenwoordig digitaal.

‘Heb je nou weer last van virusvrees? Eerst dacht je dat het met je darmen niet goed zat, toen was het die ingebeelde bloedarmoede en nu dit,’ zei Trudy terwijl ze zich leunend op het gangkastje in haar jas probeerde te wurmen. ‘Je bent gewoon te gestrejt.’

‘Gestrest. Het is stress.’

‘Precies! Zie je het nou zelf eens in? We gaan gewoon, virus of geen virus. We hebben gereserveerd en betaald.’

Theo zuchtte en sloeg zijn sjaal om.

‘De premier heeft zelf gezegd dat je thuis moet blijven als je ziek bent.’

‘Zijn we dat dan?’ vroeg Trudy geprikkeld. ‘Ik hoorde je zostraks anders nog hoesten.’

‘Dat was gewoon mijn ochtendrochel, dat weet je best.’ Theo trok zijn rits omhoog. Hoe kon hij Trudy ervan overtuigen dat het niet verstandig was om naar de eetzaal te blijven gaan als er een dodelijk virus rondging? Het was gewoon Russische roulette. Vandaag de buurvrouw, morgen jij.

‘Bovendien, als iedereen die ziek is thuis moet blijven, hebben we niets te vrezen.’ Trudy